

Корисні поради

П'єса на 4 дії.

За мотивами віршів Г.Бойко та Т.Лисенко,

Діючі особи.

Діти: Поросятко, Зайчик, качки Крик та Кряк, Киця

Дорослі: мама Свинка, Зайчиха, Їжак, Лікар.

Дія 1.

Осінь

КРЯК

– Звідки взялися хвороби?

КРИК

– Їх створили злі мікроби.

Це – маленькі злодіяки,

Хулігани, розбишаки,

Що живуть усюди,

Де є повно бруду:

КРЯК

У болоті і грязюці,

У смітті і у пилюці,

Під брудними нігтями,

Пазурами й кігтями...

МАМА СВИНКА

Той, хто руки не помиє,
Їх ковтне і захворіє.
І тому, малята,
Слід вам пам'ятати:
Будете вмиватися, митися, купатися,
Повтікають злі мікроби –
Разом з ними всі хвороби!

ЇЖАК

Поросятко захворіло,
Бо ніколи рук не мило,
Їло яблука гнилі, що валялись на землі.
І болить живіт у нього.
Маму зве на допомогу,

ПОРОСЯТКО

Ой, болить живіт у мене!
Порятуй, рідненька нене.
Я не можу більше гратись
Я не хочу розважатись.
Ой, несила вже терпіти!
Мамо, що мені робити?

ЇЖАК

Мама-свинка воду гріє, варить ліки з деревію.

Міряє температуру, п'ять дає гірку мікстуру.

Порося поклала в ліжко. Казку почитала з книжки.

І сказала мама-свинка:

МАМА СВИНКА

– Пам'ятай гарненько, синку,

Щоб ніколи не хворіти, треба руки з милом мити.

Вимий вушка, носик, шию.

Не в калюжі, не в помиях,

А чистенької водички набери собі з кринички.

Мий всі овочі та фрукти, тільки свіжі їж продукти.

І тоді, моє свинятко, буде все у нас в порядку!

Дія 2.

Зима.

КРЯК, КРІК

– Зайчику, ідеш гуляти?

ЗАЙЧИК

– Зараз, вибігаю з хати.

ЗАЙЧИХА

– Треба шапку одягати

ЗАЙЧИК

– Я не знаю де шукати,

Та й не холодно надворі

ЗАЙЧИХА

– Синку, шапка в коридорі...

ЇЖАК

– Зайчик маму не послухав

Заболіли в нього вуха

Зайчик шапки не носив,

Довгі вушка застудив.

КРЯК

– Мама сина лікувала:

В вушко ліки заливала,

КРІК

– Мазями розтерла спинку,

Дала чаю із малинки.

ЇЖАК

– Вигріла гарненько вушко,

Вклала сина на подушку,

ЗАЙЧИХА –

Спи, мій зайчику маленький,

Висипайся ти гарненько,

І пройде у тебе вушко,

Спи, вкладайся на подушку.

Люлі-люлі, баю-бай

Спи, мій зайчик, засипай.

Заспівала колисанку –

Спи ріднесенький до ранку.

ЗАЙЧИК

– Ти пробач, мене пробач!

Буду слухатись – не плач.

Мамо, я тебе люблю.

Все, що хочеш я зроблю.

ЇЖАК

– Мама сина врятувала,

Лагідно поцілувала,

Не болить в маляти вухо.

Буде зайчик маму слухать.

Дія 3.

Весна.

КРІК

– Киценька-ласунка мишок не ловила,

Солодощі різні та цукерки їла.

Ласувала вафлями, шоколадом, печивом,

Хрумкотіла голосно з ранку і до вечора.

КИЦЯТ

– Хочу меду, хочу «Кіндер»,

Хочу «Мілку» і зефір.

Дайте «Снікерс», купіть «Ментос»!

Я не буду п'ять кефір.

Ой, болить у мене зуб.

Заберіть від мене суп.

Ой, болить, болить, болить –

Треба лікарю дзвонить.

Набираю я 103

ЛІКАР

– Так, я лікар, говори

КИЦЯ

– Заболіли зуби всі

ЛІКАР

– Поспішай, бери таксі...

КРІК

– У лікарні киця мало не зомліла,

Шкодувати стала, що цукерки їла.

Так вона боялася, певне, бормашини,

Що стогнала жалібно, майже без упину.

КРЯК

– Лікар хворі зубки киці пломбував,

Та поради корисні їй весь час давав:

ЛІКАР

– Не лінуйсь ніколи, киценько-голубко,
Зранку і підвечір гарно чистить зубки.
Хто не любить пасти та зубної щітки,
То у нього зубки зіпсуються швидко.
Хто ласує вволю, полюбляє цукор,
Той собі на горі буде мати муку!
Їсти треба, люба, сир, кефір, сметану,
Молоко з вершками та ще й кашу манну.

ЇЖАК

– Видужала киця. Зубки вже здорові,
Бо поради лікар справді дав чудові,
Ну, а той, хто зуби чистить забуває,
Віршика про кицю хай собі згадає!

Тетяна Бондаренко, дитячий психолог

Сонько і Їсько

Жили-були в лісі два ведмедики – чорненький Сонько і коричневий Їсько. Сонько дуже любив спати, а Їсько – їсти.

Якось у них закінчилася їжа. Треба було йти на базар в Боярку щось купити. От Сонько і каже:

– Збирайся, мабуть ти, брате, а я посплю трохи.

Влігся на бочок, вкрився теплою ковдрою та й заснув.

Іде Їсько на базар, а назустріч йому зайчик з повним кошиком малини.

– Ти куди, Заєць?

– Несу своїм зайчаткам свіжої малинки трохи.

– А дай-но я спробую, яка малина.

Протягнув зайчик ведмедику кошик, а той – Хам, – і з'їв всі ягоди.

Засмутився зайчик:

– Що ж я тепер своїм діткам понесу, чим малят годувати буду?

– Не переживай, – каже йому Їсько, – ходімо зі мною на базар, я твоїм вуханям моркви куплю.

Ідуть вони далі вже вдвох. Аж тут білка стрибнула з дерева, мало не на голову ведмедикові. Через плече у рудої торбинка, повна горіхів. Їсько каже:

– А що це там у тебе в торбі, дай-но подивлюся. Заглянув, і висипав все до своєї пащі. Тільки шкаралупа в усі боки полетіла.

– Ти... ти що наробив. Це я мамі збирала, у неї сьогодні день народження, – заплакала Білочка.

– Не переживай, каже їй Їсько, – ходімо з нами на базар, я куплю твоїй мамі пиріг святковий і нову скатертину.

Ідуть вони далі вже втрьох. Тут з-за куща їжак викотився просто під ноги, а на голках у нього грибочки білі.

– О, які гриби у тебе, а дай-но спробувати, – каже

Їсько. Їжачок повернувся спиною:

– Скуштуй, це я татові обід на роботу несу. Сам збирав.

Ведмедик один за одним познімав всі гриби:

– Дуже смачно, молодець, Їжак. Нарешті я наївся.

– Ти що! Як ти посмів все з'їсти! Ось я тобі зараз...

– Чекай, Їжаче. Не сердься, друже, не переживай, – миролюбно відповів Їсько.

– Ходімо з нами на базар. Я твоєму татові на обід сосисок куплю.

Прийшли вони на базар. Ведмедик купив малим зайчатам моркви вітамінної, для білочкиної мами вибрав вишиту святкову скатертину і духмяний пиріг, а для Старого їжака замовив кілограм найсвіжіших сосисок. Розрахувався за всі покупки і раптом зрозумів, що гроші закінчилися.

– Доведеться додому з порожніми руками повертатись. Що я братові скажу?

Повернув ведмедик з базару, йде, ледве ноги переставляє. Соромно йому, що брата без їжі залишив. Аж бачить – собака біжить, в зубах кільце ковбаси тримає.

– Де взяв? Пригостили? – не втримався від запитання Їсько.

– Ні, – гордо підняв голову Пес, – заробив. Я охороняв на базарі магазин, от мене люди і нагородили за чесну роботу.

– Я теж можу працювати, – подумав ведмедик, – я дуже сильний, буду важкі коробки носити і мішки з цукром та борошном.

– Хочеш, я тобі допоможу на роботу влаштуватись? – запитав Пес, – у мене є знайомий вантажник.

– Ура, я буду працювати! – зрадів Їсько.

Весь день, аж до закриття базару трудився ведмедик. То штовхав візок завантажений крупами. То носив коробки з печивом та цукерками. То тягав ящики з молоком і кефіром.

Додому повернувся пізно ввечері. Сонько тільки прокинувся:

– Ого, скільки їжі ти приніс. Нам на місяць вистачить. Як це тобі вдалося?

Їсько розповів братові все, що з ним сталося цього дня, – Завтра знову піду на роботу.

– Ти молодець, а я от проспав весь день, – Сонько опустил голову. – Візьми мене з собою, будь-ласка, завтра. Я теж хочу бути корисним.

Наступного дня два брата зранку вийшли з дому разом.

Про мурашку і мамин борщ

Тетяна Бондаренко, психолог

У маленькому гарному містечку біля одного з дитячих садочків жила сім'я: тато, мама, син і донька. Якось тато з сином із старого сухого дерева, що колись росло в дворі, зробили стіл. З того часу всі полюбили їсти на свіжому повітрі.

Люди не знали, що по білизняній мотузці, яка була натягнута над столом, пролягала найголовніша мурашина дорога. Весь день, з раннього ранку на цій дорозі кипів рух в обидві сторони. То мурахи-солдати йшли на війну за нові території. То мурахи-служники несли їжу королеві. То мурахи-робітники доставляли будівельний матеріал до мурашника.

Якось тією дорогою проходив мурашка Мураш. Малий, худий, він був найслабшим серед інших, одна лапка у нього погано згиналася і він не міг нічого робити.

– Як же мені хочеться бути таким сильним, як наш Генерал. Всі його слухають, всі його люблять... – мрійливо задумався мурашка.

Раптом він почув, що за столом люди говорять про якусь силу. Зупинився, прислухався.

– Борщ, то – сила! – сказав тато, – особливо той, що варить наша мама.

– Чого це? – недовіжливо промовила дівчинка, знехотя бовтаючи ложкою в тарілці.

– Мала ти ще, тому й не знаєш про силу, – доїдаючи другу порцію, розсудливо відповів брат.

– Ти сам малий. Подумаєш, борщ. Картопля, буряк, морква та капуста...

– Молодець. Ти правильно назвала майже всі овочі, а про трави забула? – втрутилась в суперечку мама.

– Ні, не забула. Та до чого тут розмови про чарівну силу? Ми ж не в казці.

Тато посміхнувся:

– Даремно не віриш, чарівна сила буває і у звичайних речах.

Мурашка відчував, що зараз повинна прозвучати найголовніша таємниця. Він так нахилився, що... впав прямисінько в тарілку з борщем.

З переляку він почав гребти всіма шістьма своїми лапами, намагаючись за щось зачепитися, і нарешті прилаштувався у ложці, яка лежала в тарілці. І тут йому до рота потрапив борщ.

Мураш зробив один ковток, другий, третій... і не зупинився доки не виїв все, що було в ложці.

– Ой, щось зі мною відбувається. Ой, ой, здається я расту, – мурашка з подивом дивився на свої лапи. Вони витягувались, стаючи більшими і сильнішими: – Здається, я вже можу звідси вибратись.

– Як добре, що дівчинка не забрала ложку з тарілки. Бо стільки борщу я точно не з'їв би, – думав Мураш по дорозі додому.

Тепер він знав, як здобути справжню силу і поспішав поділитися своїми знаннями з усім мурашиним народом.

– Мамо, на столі мурашка! Приберіть його! Я боюсь! – закричала дівчинка.

– Ого, який велетень! Я знаю, це – мурашиний Генерал, – авторитетно заявив хлопчик, підсовуючи соломинку під лапи Мурашу.

– Я не Генерал, мене, навіть, в робітники не взяли, не те що в армію, – сказав мураха.

Всі почули його слова – адже голос у нього теж став сильним.

– Я був найслабший в нашій сім'ї, мене всі жаліли – продовжував розповідати Мураш.

– В це важко повірити, – сказала мама, – ти зараз такий великий і здаєшся дуже сильним.

– Я змінився після того, як потрапив у ваш борщ.

Тато, мама і брат дивилися, як Мураш вправно вибирається на головну мурашину дорогу, поспішаючи додому.

– Так що, борщ справді має чарівну силу? – запитала дівчинка і потягнулася за ложкою. Дівчинка сиділа за столом, їла мамин борщ і все думала, звідки в ньому така сила...

А ви знаєте?

Казочка про вередливу козу

Тетяна БОНДАРЕНКО, психолог

Жили собі, були собі дід та баба. І була у них коза. Та така вреднюча, якої світ не бачив. Щодня в якусь шкоду лізе: то на город забігла і зелень бабину потолочила, то в сусідчин квітник подалася і найкращі квіти поскубла. А оце останній раз заскочила в дідів сарай та всі дрова порозкидала.

Дід сердиться, ногами тупоче, баба плаче.

– Що ж нам з такою козою роботи?

Думали, думали та й зібрали вони раду – може хтось, щось підкаже.

– Треба зарізати її на м'ясо.

Баба залилася сльозами: – Ми ж росли її змалечку, леліяли.

– Ну так продайте ви її, а на виручені гроші акваріумних рибок купіть – ті шкоди не зроблять.

– Та де там, хто візьме, знаючи її норів.

– А може віддати її до дитячого садка на виховання?

Переглянулися дід з бабою, сподобалась їм така ідея. Є садочок неподалік, та й онучка Марійка туди ходить, пригляне коли що. А з козою дітям гарна розвага буде і молоко корисне.

На тому й порішили.

Другого дня козу відвели до садочка, припнули у дворі. А самі

взяли валізи та й поїхали до старшої дочки в гості.

Повернулися вони аж через місяць. Зайшли до дитсадка і очам своїм не повірили. Ходить коза поважно з дітками по двору і показує трави й квіти, розказує і пояснює – що їстівне і корисне, а що шкідливе; де лікарські рослини, а де отруйні.

– І що це з козою сталося? – питає дід.

– А може, це не наша? – подає голос баба.

– Ваша, ваша, – закричали діти, сміючись, – Просто ми її перевиховали.